

aftalen. Der vil vi da gerne bede udenrigsministeren om at lægge pres på hans kolleger.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Jesper Kiel for sin sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Jesper Kiel (EL):

Hvis der f.eks. kommer en ny regering i Israel, som fortsætter Sharons linje og trækker israelske tropper tilbage ensidigt uden forhandlinger og sørger for at bygge en mur rundt omkring de dele af Vestbredden, som man gerne vil have, og som man så beholder, vil det så være et tidspunkt, hvor man, hvis det sker uden forhandling, siger: Nej, nu må vi simpelt hen sige til Israel, at nu må det være stop, nu opsiger vi den her aftale?

Kunne det være et eksempel?

(Kort bemærkning).

Mette Gjerskov (S):

Det, vi fra Socialdemokratiets side synes er det allervigtigste i denne sag, er at holde den kritiske dialog med Israel. Det har vi faktisk gjort inden for rammerne af denne aftale.

Enhedslisten vil jo være bekendt med vores holdning, for jeg ved ikke, hvor mange gange det her forslag har ligget på bordet, og jeg ved ikke, hvor mange gange vi har sagt, at det her ikke er den rigtige metode. Jeg vil ikke gå ind på de her hypotetiske situationer med, hvornår vi vil det ene, eller hvornår vi vil det andet. Jeg vil holde fast i, at vi vil have en kritisk dialog med Israel, og det kan vi faktisk inden for den her aftale, og det synes vi er vigtigt. Men vi vil også gerne presse på, for at man i EU skrider hårdere ind over for Israel for at få dem til at overholde aftalen.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Næste ordfører bliver hr. Morten Messerschmidt.

Morten Messerschmidt (DF):

Fru Mette Gjerskov sagde, at dette ikke kun handler om helte og skurke. Der vil jeg sige, at det mener jeg nu at det gør, men der er helte og skurke på begge sider.

Det er så fjerde gang, at vi behandler det her forslag fra Enhedslisten, og umiddelbart, når man får sådan et forslag præsenteret, kunne man jo undersøge, hvad der er af nye forhold,

som gør, at Enhedslisten nu ønsker, at vi skal stoppe samarbejdet med Israel.

Jeg granskede bemærkningerne for at finde de nye forhold, men fandt ikke rigtig noget, som kunne argumentere for Enhedslistens sag. Faktisk var der ikke rigtig noget nyt, eller det vil sige: Der var en masse nyt i Israelproblematikken, men det meste var til gavn for Israels sag. Tilbagetrækningen fra Gaza er gennemført; den storstilede plan, som Sharon har sat i værk, kører; der er sat en stopper for, og endda altså en begyndelse på tilbagetrækninger fra nogle af bosættelserne.

Alligevel fremsætter Enhedslisten sit beslutningsforslag, som derfor kun ses som et ønske om at hetze imod Israel. Det er ikke et spørgsmål om at værne menneskerettighederne, men simpelt hen om at genere vore venner i Mellemøsten. Enhedslisten kan ganske enkelt ikke tilfredsstilles, uanset hvad Israel måtte gøre.

I de her tider, hvor der tales så meget om, at venstrefløjen skal forene sig i et fælles valgprogram, glæder jeg mig meget til at se, hvordan den her fuldstændig uspiselige hadekampagne skal kombineres med den radikale cafelattermentalitet og den socialdemokratiske midterlinje; det er vistnok der, man ender. Men i dag er det så Israel, der skal sparkes til.

I virkeligheden er det jo slet ikke det, som beslutningsforslaget siger, der virkelig forager. Det er faktisk i meget højere grad det, som det ikke siger noget om.

For hører vi Enhedslisten beklage sig over, at palæstinenserne i dag står med en regering, der ønsker Israel udslettet, eller i hvert fald står med muligheden for at få en sådan regering? Hører vi Enhedslisten udtrykke bekymring over, at den palæstinensiske forsvarsminister i sidste uge bekræftede, at Iran inden for de sidste par år har støttet den palæstinensiske terror med omkring 100 mio. US-dollar? Eller har vi hørt en beklagelse fra Enhedslisten over, at palæstinenserne som tak for opgivelsen af Gaza har bombet det nordlige Samaria? Nej, så tier Enhedslisten. Det er, som om dødstillene ikke rigtig tæller, når det er israelerne. Men det er selvfølgelig heller ikke til at kende fjenderne fra vennerne, når man ikke ved, hvordan det ender, som Kulsoen siger i Gøngehøvdingen.

Men hvor Enhedslisten er i tvivl om, hvordan det hele ender, er vi i Dansk Folkeparti helt afklarede. For os er det tydeligt, at palæstinenserne ikke ønsker freden.